

Een louche leverancier van onvervulde dromen

Drama

Rimini Regie: Ulrich Seidl. Met: Michael Thomas, Tessa Göttlicher, Hans-Michael Rehberg, Inge Maux, Claudia Martini. Lengte: 114 min.

Wat is een schlager? Componist Herwig Zamernik van speelfilm *Rimini* wijst erop dat 'schlager' dezelfde wortel heeft als het Engelse 'hit'. Een schlager slaat toe door wanhoop en kitsch te combineren. André Hazes is onze grootste schlagerzanger, met oorwormen vol verlangen en verlatenheid en een huilerige opbouw die onvermijdelijk uitmondt in een loeiende galm. Amore! E-mi-li-a!

Ulrich Seidls speelfilm *Rimini* gaat over een louche leverancier van onvervulde dromen. Het is een prachtig portret van de verlopen schlagerzanger Richie Bravo in de morsige Italiaanse badplaats Rimini. Bravo heeft leeuwenmanen en een baardje, een bontjas, glitterpak, gouden ketting alsmede inkijs op zijn behaarde borstpartij. Hij bedient Duitse en Oostenrijkse pensionado's die er 's winters neerstrijken met oude hits, merchandise, handtekeningen en desgewenst seks tegen betaling. Want deze overjarige gigolo mag dan wat zweterig zijn, met opblazen dranktronic en het lijf in een korset geperst, voor zijn onzekere fans kan hij nog altijd jeugdromen waarmaken. Meer dan vroeger zelfs.

En Richie Bravo zelf? Is hij gelukkig, is hij wanhopig? Moeilijk te zeggen, hij dwaalt beneveld door de mist van Rimini en zijn leven. Tot de boze dochter opduikt die hij verliet en verwaarloosde. Zij eist geld, en wel per direct. Ook zijn dementerende nazi-vader eist aandacht als zijn moeder overlijdt. Je kan wel vergetelijkheid zoeken, je verleden vergeet jou niet.

Richie Bravo is een ijdeltuit en een zwendelaar, maar compenseert dat met

gelijkmatige warmte, sentimentaliteit en empathie voor wie zich op dat moment toevallig in zijn blikveld bevindt. Liever geen afspraken mee maken, maar zwetsen aan de bar is oké en seks ronduit gezellig met deze corpulente vlinder die opportunistisch door het leven fladdert. Een briljante rol van Michael Thomas in een bitterzoete, ambivalente film zoals alleen Ulrich Seidl ze maakt.

Zijn statische stijl van theatrale centraalshots is ditmaal wat vloeiender, en in Seidls vertrouwde wereld van volkskitsch schemert weinig sinisters door. Eerder deerniswekkende kneuterigheid: zaaltjes met glittergordijn en gekleurde tl-buizen, het ego-museum dat Bravo bewoont, zijn gevolg van pensionado's die bescheiden vreugde en Hema-glamour zoeken in de herfst van hun leven.

Welbeschouwd gaat dit ook over de herfst van het leven, waarbij Seidl enthousiast inzoomt op cellulitis, vetrolletjes, steunkousen en tubes glijmiddel. Je ziet dat zelden in films en ervaart het soms als groteske exploitatie, als een freakshow. Maar net als in *Paradies: Liebe* (2012), waar corpulente Duitse matrones op liefdesvakantie gaan in Kenia, heeft het ook iets vertederends. Zie de mens. Zie hun lijven. Ook als de zwaartekracht zijn werk heeft gedaan, blijven ze dromen van romantiek en avontuur. En dat wij dat bij rimpels en grijs haar als belachelijk ervaren, zegt meer iets over ons.

Je kan stellen dat de 69-jarige Ulrich Seidl de mens bekijkt met de inherent arrogante blik van de zoöloog. Die blik is uit de mode. Hoewel *Rimini* dit jaar op filmfestival Berlinale met kop en schouders boven de competitie uitstak, viel zijn film buiten de prijzen. Niet het juiste 'narratief'. Vrouwen moeten nu sterk zijn en mannen toxisch. Bij Seidl is iedereen even deerniswekkend.

Coen van Zwol